

योएलको पुस्तक र लाओडिसियाको सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट मण्डली - संख्या उन्नाइस

Jeff Pippenger

2025-12-25

संख्या उन्नाइस

यहूदाको कुलको सिंह येशूको एक नाम हो, जसले ख्रीष्टको आफ्नो भविष्यसूचक वचनलाई मुहर लगाउने र त्यसपछि मुहर खोल्ने कार्यलाई जोड दिन्छ। प्रकाशको पुस्तकको पाँचौँ अध्यायमा, यहूदाको कुलको सिंह, जो दाऊदको जरा पनि हुनुहुन्छ, पुस्तक खोल्नलाई विजयी हुनुभयो। दाऊदको “जरा” यिशै थिए, र यिशैको जरा फारेस थियो, र उसको जरा यहूदा थियो, र उसको जरा याकूब थियो, र उसको जरा इसहाक थियो, र उसको जरा अब्राहाम थियो। यहूदाको कुलको सिंहसँग सम्बन्धित रूपमा दाऊद वा यिशैको जराको उल्लेख गरिँदा, त्यसले आरम्भ र अन्त्यका सिद्धान्तहरूलाई जोड दिन्छ, जो अल्फा र ओमेगा हुन्। प्रकाशको पुस्तकको पहिलो अध्यायमा जब येशू ख्रीष्टको प्रकाशनको मुहर खोले, तब उहाँको चरित्रको प्रमुख विशेषता यो हो कि उहाँ अल्फा र ओमेगा हुनुहुन्छ। उहाँ को हुनुहुन्छ, यही त्यो सिद्धान्त पनि हो, जुन यहूदाको कुलको सिंहले मुहर लगाउनुभएको भविष्यवाणीहरू उहाँले समय भएको ठहर गर्दा मुहर खोल्न प्रयोग गरिन्छ।

परमेश्वरको भविष्यवाणीमय वचनको मुहर खोलेर उहाँको उद्धारकार्यको एक अङ्ग हो, किनकि उहाँले आफ्ना इच्छाअनुसार जागृतिहरू उत्पन्न गर्न आफ्नो वचनको शक्तिको प्रयोग गर्नुहुन्छ। सिस्टर ह्वाइट भन्छिन् कि जब दानियेल र प्रकाशको पुस्तकहरू अझ राम्रोसँग बुझिनेछन्, तब हाम्रो बीचमा एक महान् जागृति देखिनेछ। परमेश्वरको भविष्यवाणीमय वचनको ज्योतिले नै उहाँको इच्छाअनुसार जागृति र सुधार उत्पन्न गर्दछ।

अन्तिम दिनहरूतर्फ दृष्टि गर्दै सिस्टर ह्वाइटले परमेश्वरका जनहरूका बीच अन्तिम दिनहरूमा हुने एउटा महान् सुधारकार्यको उल्लेख गर्नुहुन्छ। पवित्र इतिहासका जागृतिहरू र सुधारकार्यहरू सबै परमेश्वरको वचनद्वारा उत्पन्न भएका थिए, र ती प्रत्येक पवित्र कालखण्डले आइतबारको व्यवस्थाभन्दा केहीअघि आरम्भ हुने अन्तिम महान् जागृति र सुधारकार्यतर्फ औल्याएका थिए। ती जागृतिहरू परमेश्वरको वचनको मोहोर खोलेर जागृति उत्पन्न हुन्छन्। सात गर्जनहरू मोहोर लगाइएका थिए, ठीक त्यसरी नै जसरी बाह्रौँ अध्यायमा दानियेलको पुस्तक मोहोर लगाइएको थियो।

जब हामी 1260 को प्रतीकसँग सम्बन्धित छरपस्ट हुने अवधिका भविष्यसूचक विशेषताहरू लागू गर्छौं, तब हामी प्रकाश ११ मा देख्छौं कि मोशा र एलिया साढे तीन दिनसम्म सडकमा मृत अवस्थामा छन्। अठारौँ पदसम्म आइपुग्दा परमेश्वरको क्रोधको समय आइसकेको हुन्छ। मोशा र एलियाले मानवको अनुग्रह-अवधि समाप्त हुनुभन्दा ठीक अधिका परमेश्वरका जनहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। जहाँ येशू क्रूसमा टाँगिनुभयो, त्यही सदोम र मिश्रका सडकहरूमा उनीहरू 1260 प्रतीकात्मक दिनसम्म छरपस्ट गरिएका छन्।

मोशा र एलियाहरूलाई पद ३ देखि पद ७ सम्म, जहाँ उनीहरू सडकमा मारिन्छन्, आफ्नो साक्षी दिन सामर्थ्य प्रदान गरिएको थियो। यहूदाले पद २ मा मन्दिरको नाप पूरा गरे, त्यसपछि मोशा र एलियाहरूलाई टाटको वस्त्र पहिरी आफ्नो साक्षी दिन सामर्थ्य प्रदान गरियो। एलियाह र मोशाको सन्देश 1844 मा फिलाडेल्फियाली मिलराइट एडभेन्टवादलाई दिइएको थियो, र 1863 सम्म आइपुग्दा, तिनका स्वरहरू पुस्तादेखि पुस्तामा हस्तान्तरित गरिँदै आएका रीतिरिवाज र परम्पराहरूको मुनि गाडिएका थिए। उनीहरूलाई “टाटको वस्त्र” पहिरी साढे तीन वर्षसम्म आफ्नो साक्षी दिन सामर्थ्य प्रदान गरिएको थियो, जो 1863 पछि बढ्दै गएको अन्धकारको प्रतीक हो।

जब हामी सिस्टर ह्वाइटद्वारा सात गर्जनहरूलाई पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतका घटनाहरूको प्रतिनिधित्व गर्ने भनी दिइएको परिभाषालाई “पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति” को ढाँचामा लागू गर्छौं, तब हामी यस्तो एउटा इतिहास निर्मित गर्छौं जुन सन्देशसहित अवतरण गर्ने एक स्वर्गदूतबाट आरम्भ हुन्छ; तर “पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति” अनुसार, त्यो स्वर्गदूत दुवै—पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूत—हो। एकले अगस्त 11, 1840 मा आफ्नो एउटा खुट्टा भूमिमाथि र अर्को खुट्टा समुद्रमाथि राख्यो, र अर्को अप्रिल 19, 1844 को निराशाको समयमा आइपुग्यो।

प्रत्येक समानान्तर इतिहासमा अर्को मार्गचिन्ह परमेश्वरको हात हो, जुन हबकूकका पाटीहरूसँग सम्बन्धित छ। पहिलो स्वर्गदूतसँग 1843 को चार्ट तयार गरियो, तर केही सङ्ख्याहरूमा एउटा त्रुटि थियो। दोस्रो स्वर्गदूतसँग, परमेश्वरको हात हबकूकका पाटीहरूको एक मार्गचिन्ह हो; जब उहाँले त्यस त्रुटिबाट आफ्नो हात हटाउनुभयो, त्यसद्वारा यसको प्रतिनिधित्व गरिन्छ। जब उहाँले आफ्नो हात हटाउनुभयो, तब सन्देश क्रमशः विकसित हुँदै गयो, यहाँसम्म कि 22 अक्टोबर 1844 को निराशाभन्दा ठीक अघि एक्सेटर शिविर-सभामा त्यसले आफ्नो चरमबिन्दु प्राप्त गर्‍यो।

ती दुई रेखाले विश्वव्यापी सन्देशलाई चिन्हित गर्छन्, किनकि आइपुग्ने स्वर्गदूतले एउटा खुट्टा भूमिमा र एउटा खुट्टा समुद्रमा राख्दछ, र प्रेरणाले हामीलाई यो विश्वव्यापी सन्देशको प्रतिनिधित्व हो भनी जानकारी दिन्छ। उक्त स्वर्गदूतले दस कुँवारीहरूको दृष्टान्तमा विलम्बको समयको आरम्भलाई पनि चिन्हित गर्दछ। यस पहिलो मार्गचिह्नमा हामी परमेश्वरको हातले एउटा झूट उत्पन्न गरिरहेको पनि देख्छौं। १८४४ अप्रिल १९ मा, भविष्यसूचक रूपमा यस्तो देखियो मानौं दर्शनले झूट बोलेको थियो, तर जससँग धैर्य थियो, तिनीहरूले प्रतीक्षा गरे, र दर्शन विलम्बित भए तापनि त्यसले झूट बोलेन। तर जब हामी निर्माण गरिरहेको रेखा आरम्भ हुन्छ, पहिलो निराशाको झूटलाई पहिलो मार्गचिह्नको एउटा विशेषताको रूपमा चिन्हित गरिन्छ।

त्यसपछि परमेश्वरको हातको चिह्न र हबकूकका तालिकाहरूले परमेश्वरले एउटा भूललाई ढाकिरहनुभएको र त्यसपछि आफ्नो हात त्यस भूलबाट हटाउनुभएको देखाउँछ। मिलेराइट इतिहासमा, त्यो भूललाई सन् 1842 को मे महिनामा, जब चार्ट छापियो, परमेश्वरद्वारा अनुमति दिइयो, र त्यसपछि सन् 1843 समाप्त हुँदा त्यो भूल प्रकट भयो; तर त्यसपछि केही समयपछि प्रभुले अंकहरूमा रहेको त्यस भूलबाट आफ्नो हात हटाउनुभयो। त्यो भूल सन् 1842 को मे महिनादेखि पहिलो निराशापछि कुनै समयसम्म रह्यो। पहिलो स्वर्गदूतको सन्दर्भमा, परमेश्वरको हात र हबकूकका तालिकाहरू सन् 1842 को मे महिनामा चिह्नित छन्, तर दोस्रो स्वर्गदूतको इतिहासमा उहाँको हात हटाइनुचाहिँ पहिलो निराशापछि केही समयमै हुनेथियो।

यसले “हात” को मार्गचिन्हलाई एक भविष्यसूचक अवधिको रूपमा पहिचान गर्दछ। एउटा यस्तो अवधि, जो उहाँको हातले एउटा गल्लीलाई ढाक्न थाल्दा आरम्भ हुन्छ, र त्यसपछि उहाँको हात त्यो गल्लीबाट हटाउँदा अन्त्य हुन्छ। उहाँको हातले ढाक्ने र फेरि नढाक्ने यो अवधि, यहूदाको कुलका सिंहको कार्यको दृष्टान्त हो, जब उहाँले भविष्यसूचक ज्योतिलाई पहिले मोहरबन्द गर्नुहुन्छ र त्यसपछि मोहर खोल्नुहुन्छ। उहाँले सत्यलाई ढाक्नुभयो, अनि त्यसपछि त्यही सत्यलाई प्रकट गर्नुभयो—फरक ज्योतिमा, जसले मूल ज्योतिलाई खण्डन गर्दैन्थ्यो। उहाँले यो मिल्लेखादी मध्यरात्रिको पुकारको पुनर्जागरण र सुधार उत्पन्न गर्नका लागि गर्नुभयो।

स्वर्गदूतको आगमनसँगै आरम्भ भएको विलम्बको समय उहाँको हात हटाइएपछि समाप्त भयो; यसरी भविष्यवाणीसम्बन्धी ज्योति अनमुद्रित भयो, जसले “सातौँ-महिनाको आन्दोलन” आरम्भ गर्‍यो, र जसले Exeter क्याम्प-सभामा मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशतर्फ डोर्‍यायो, जहाँ त्यो सन्देश महासागरको ज्वारभाटाजस्तै प्रबल तरङ्गमा परिणत भयो, अन्ततः महान् निराशामा बन्द ढोकासम्म पुगेर। उहाँको वचनको अनमुद्रिकरणद्वारा प्रकट भएको परमेश्वरको शक्तिको अभिव्यक्तिले निरन्तर उर्ध्वमुखी पुनर्जागरण र सुधार उत्पन्न गर्‍यो।

१८६३ मा, लाओदिकेयी मिलेखादी आन्दोलनलाई यर्दन पार गर्न निषेध गरियो, र एलियाह र मोशामाथि ढुंगाले हान्नका निम्ति तिनीहरूलाई उजाडस्थानमा नियुक्त गरियो। विलियम मिलरको सन्देश एलियाहको सन्देश थियो, र मिलरको आधारभूत सन्देश मोशाको “सात पटक” थियो। “सात पटक” लाई अस्वीकार गर्नु भनेको मोशालाई मार्नु थियो, र

मिलरद्वारा प्रस्तुत गरिएको आधारभूत सत्यलाई अस्वीकार गर्नु भनेको एलियाहलाई मार्नु थियो। १८६३ मा, दूत र सन्देश सडकमा मारिए, र त्यस बिन्दुदेखि पछि तिनीहरूलाई भेट्नु भनेको एकमात्र उपाय यर्मियाहका पुराना मार्गहरूमा तिनीहरूका चिहानहरू खोज्नु थियो। तिनीहरू सडकमा मरेका थिए—अर्थात् तिनीहरू पुनर्जीवित नहुन्जेलसम्म। तिनीहरू पुनर्जीवित हुन्छन् जब “सात गर्जनका भविष्यका घटनाहरू” जो “तिनीहरूको क्रमअनुसार प्रकट गरिनेछन्” दोहोर्‍याइन्छन्—एक लाख चवालीस हजारको इतिहासमा।

जब पहिलो स्वर्गदूतको इतिहास दोस्रो स्वर्गदूतको इतिहासमाथि राखिन्छ, तब भविष्यसूचक संरचनाले ख्रीष्टको हातलाई पछ्याउनका लागि एउटा सन्दर्भबिन्दु उत्पन्न गर्छ, जुन मध्यरात्रिको पुकारको बाटोमाथिको ज्योति हो। मध्यरात्रिको पुकारको मौलिक ज्योतिले त्यस बाटोलाई प्रकाशित गर्दछ, र उहाँको “महिमामय दाहिने भुजा” को ज्योतिले त्यस बाटोमा माथितिर जाने मार्गको अगुवाइ गर्दछ।

“मलाई यस्तो लाग्यो कि म प्रकाशले घेरिएको छु, र पृथ्वीबाट झन्-झन् माथि उठिरहेकी छु। मैले संसारमा रहेका आगमन-जनहरूलाई हेर्न फर्किँँ, तर तिनीहरूलाई भेट्नु सकिँँ, त्यही बेला एउटा स्वरले मलाई भन्यो, ‘फेरि हेर, र अलिकति अझ माथि हेर।’ यसपछि मैले आफ्ना आँखाहरू उठाएँ, र संसारभन्दा धेरै माथि उचालेर राखिएको एउटा सीधा र साँघुरो मार्ग देखें। यस मार्गमा आगमन-जनहरू त्यस सहरतर्फ यात्रा गरिरहेका थिए, जुन मार्गको टाढाको अन्त्यमा थियो। मार्गको सुरुआतमा तिनीहरूका पछाडि एउटा उज्ज्वल ज्योति स्थापित गरिएको थियो, जसलाई एक स्वर्गदूतले मलाई ‘मध्यरात्रिको पुकार’ हो भनी बताए। यस ज्योतिले सारा मार्गभरि प्रकाश फैलाइरहेको थियो, र तिनीहरूका पाउका निम्ति उज्यालो दिइरहेको थियो, ताकि तिनीहरू ठेस नखाऊन्।”

“यदि तिनीहरूले आफ्ना आँखा आफ्ना सामु नै हुनुहुने, तिनीहरूलाई नगरतर्फ अगुवाइ गरिरहनुहुने येशूमाथि स्थिर राखेका भए, तिनीहरू सुरक्षित थिए। तर चाँडै कतिपय थकित भए, र भने कि त्यो नगर अझै धेरै टाढा थियो, र तिनीहरूले त पहिले नै त्यसमा प्रवेश गरिसक्ने आशा गरेका थिए। तब येशूले आफ्नो महिमामय दाहिने बाहु उठाएर तिनीहरूलाई उत्साहित तुल्याउनुहुन्थ्यो, र उहाँको बाहुबाट एउटा ज्योति निस्कन्थ्यो, जो आगमन-समूहमाथि लहराइरहन्थ्यो, र तिनीहरू ‘हल्लेलूयाह!’ भनी कराउँथे। अरूहरूले उतावलीसाथ तिनीहरूका पछाडिको ज्योतिलाई अस्वीकार गरे, र भने कि तिनीहरूलाई यति टाढासम्म अगुवाइ गर्ने परमेश्वर हुनुहुन्नथ्यो। तिनीहरूका पछाडिको ज्योति निभ्यो, जसले तिनीहरूका खुट्टालाई पूर्ण अन्धकारमा छोडिदियो, र तिनीहरू ठेस खाए र लक्ष्य तथा येशू दुवैलाई दृष्टिबाट गुमाए, र बाटोबाट तल झरेर तलको अन्धकारमय र दुष्ट संसारमा खसे।” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

जब ख्रीष्टले आफ्नो महिमामय भुजा उठाउनुहुन्छ, उहाँले आफ्ना मानिसहरूलाई अगुवाइ गर्ने आफ्नो कार्यको प्रतीकका रूपमा आफ्नो “हात” प्रयोग गर्दै हुनुहुन्छ। जब हामी दोस्रो स्वर्गदूतको आगमनलाई अगस्ट ११, १८४० मा ओर्लिएको पहिलो स्वर्गदूतसँग एकसाथ राख्छौं, तब हामी पाउँछौं कि दुवै स्वर्गदूतहरूको हातमा एउटा सन्देश थियो।

“मलाई पृथ्वीमा चलिरहेको कार्यप्रति सम्पूर्ण स्वर्गले लिएको चासो देखाइयो। येशूले एक शक्तिशाली स्वर्गदूतलाई पृथ्वीमा ओर्लेर त्यहाँका बासिन्दाहरूलाई उहाँको दोस्रो आगमनका लागि तयार हुन चेतावनी दिन आदेश दिनुभयो। जब त्यो स्वर्गदूत स्वर्गमा येशूको उपस्थितिबाट प्रस्थान गर्‍यो, तब उसको अगाडि अत्यन्तै उज्ज्वल र महिमामय प्रकाश गइरहेको थियो। मलाई भनियो कि उसको मिशन पृथ्वीलाई उसको महिमाले आलोकित पार्नु र मानिसलाई परमेश्वरको आउँदै गरेको क्रोधबारे चेतावनी दिन थियो। ...”

“अर्को एक शक्तिशाली स्वर्गदूतलाई पृथ्वीमा ओर्लन पठाइयो। येशूले उनको हातमा एउटा लेख राख्नुभयो, र जब उनी पृथ्वीमा आए, उनले कराए, ‘बाबेल पतन भयो, पतन भयो।’ त्यसपछि मैले फेरि निराश भएकाहरूलाई आफ्ना आँखाहरू स्वर्गतिर उठाउँदै, विश्वास र आशासहित आफ्ना प्रभुको प्रकट हुनुलाई हेर्दै गरेको देखें। तर धेरै जना मानौं निद्रामा परेजस्तै, जड अवस्थामै रहिरहेका देखिन्थे; तैपनि म तिनीहरूका अनुहारहरूमा गहिरो शोकको छाप देख्न सक्थें। निराश भएकाहरूले धर्मशास्त्रहरूबाट देखे कि तिनीहरू ढिलाइको समयमा थिए, र तिनीहरूले दर्शनको परिपूर्तिको निम्ति धैर्यपूर्वक पर्खनुपर्छ। जुन प्रमाणले तिनीहरूलाई 1843 मा आफ्ना प्रभुको

प्रतीक्षा गर्न प्रेरित गरेको थियो, त्यही प्रमाणले तिनीहरूलाई 1844 मा उहाँको अपेक्षा गर्न डोऱ्यायो। तैपनि मैले देखें कि बहुसंख्यकसँग त्यो उत्साह थिएन, जसले 1843 मा तिनीहरूको विश्वासलाई चिह्नित गरेको थियो। तिनीहरूको निराशाले तिनीहरूको विश्वासलाई मलिन तुल्याएको थियो।” Early Writings, 246, 247.

यी दुवै स्वर्गदूतहरू ती तीन स्वर्गदूतहरूमध्येका हुन्, जो एकसाथ मिलेर एउटै प्रतीक हुन्; त्यसैले तिनीहरूले प्रतिनिधित्व गर्ने सन्देशको दृष्टिले तिनीहरू परस्पर अनुरूप छन्, यद्यपि प्रत्येकले आ-आफ्नो विशिष्ट सन्देश प्रतिनिधित्व गर्छ। दुवै स्वर्गदूतका हातमा एउटा “लेखन” छ, जसले एउटा परीक्षा जनाउँछ। “पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूत तेस्रो स्वर्गदूतसँग समानान्तर रूपमा अघि बढ्नुपर्छ।”

“परमेश्वरले प्रकाश १४ का सन्देशहरूलाई भविष्यवाणीको शृङ्खलामा तिनको स्थान दिनुभएको छ, र तिनको कार्य यस पृथ्वीको इतिहासको अन्त्यसम्म रोकिनुहुँदैन। पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरू अझै यस समयका लागि सत्य हुन्, र तिनीहरू यसपछि आउने यस सन्देशसँग समानान्तर रूपमा अघि बढ्नुपर्नेछन्। तेस्रो स्वर्गदूतले आफ्नो चेतावनी ठूलो स्वरले घोषणा गर्दछ। ‘यी कुराहरू पछि,’ यूहन्नाले भने, ‘मैले अर्को एउटा स्वर्गदूतलाई स्वर्गबाट ओर्लदै गरेको देखें, जससँग महान् शक्ति थियो, र पृथ्वी उसको महिमाले ज्योतिमय भयो।’ यस ज्योतिमा, ती तीनै सन्देशहरूको सम्पूर्ण प्रकाश एकीकृत भएको छ।” The 1888 Materials, 803, 804.

बहिनी ह्वाइटले तेस्रो स्वर्गदूतलाई प्रकाशको पुस्तकको अठारौँ अध्यायको स्वर्गदूतका रूपमा पहिचान गर्नुहुन्छ, र पहिलो तथा दोस्रो स्वर्गदूतहरू प्रकाशको पुस्तकको अठारौँ अध्यायको तेस्रो स्वर्गदूतद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको भविष्यवाणीसम्बन्धी इतिहाससँग समानान्तर रूपमा अघि बढ्नुपर्नेछन् भनी पहिचान गर्नुहुन्छ। यसरी, उहाँले ११ अगस्ट १८४० मा पहिलो स्वर्गदूतको अवतरणलाई 9/11 सँग समरेखित गर्दै हुनुहुन्छ, र प्रकाशको पुस्तकको अठारौँ अध्यायको स्वर्गदूत “तेस्रो स्वर्गदूत” हो भनी पहिचान गर्नुहुन्छ। तेस्रो स्वर्गदूत ती तीनमध्ये अन्तिम हो, र पहिलोद्वारा प्रतिरूपित गरिएको छ; यस कारणले बहिनी ह्वाइटले हामीलाई जानकारी दिनुहुन्छ कि पहिलो स्वर्गदूतको मिशन प्रकाशको पुस्तकको अठारौँ अध्यायको स्वर्गदूतको मिशनसँग अभिन्न रूपमा समान थियो, किनकि दुवै स्वर्गदूतहरूको मिशन “पृथ्वीलाई त्यसको महिमाद्वारा उज्यालो पार्नु” थियो।

“सात गर्जनहरू” ले पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको इतिहासभित्रका घटनाहरूको एक सीमाङ्कनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जुन तेस्रो स्वर्गदूतको इतिहासमा पुनरावृत्त हुनेछ। प्रेरणाले निर्देश गरेको छ कि जब हामी यी इतिहासहरूलाई “पंक्ति माथि पंक्ति” मिलाउँछौं, 1840 मा पहिलो स्वर्गदूतको अवतरण उहाँको 9/11 मा भएको अवतरणसँग मेल खान्छ। यसले एउटा जाँच गर्ने सन्देशलाई पहिचान गर्दछ, जुन दुई साक्षीहरूसँग खाइनुपर्छ, र एक निराशालाई पहिलो waymark सँग मेल गराउँछ।

“सात गर्जनहरू” ले त्यस भविष्यवाणीमूलक अवधिलाई जनाउँछन्, जो एक निराशाबाट आरम्भ हुन्छ र अझ ठूलो निराशामा अन्त्य हुन्छ।

जब पहिलो स्वर्गदूतको अवतरणको भविष्यसूचक रेखालाई दोस्रो स्वर्गदूतको आगमनसँग समरेखित गरिन्छ, तब यसले “सत्यको एक संरचना” उत्पन्न गर्दछ। सत्यलाई तीन चरणका रूपमा परिभाषित गरिएको छ, जसमा पहिलो र अन्तिम एउटै हुन्छन् र बीचको चरणले विद्रोहलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। यस ढाँचासँग पहिलो दुई स्वर्गदूतलाई समरेखित गर्दा, पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूबाट बनेको एउटा संरचना उत्पन्न हुन्छ, जसले प्रकाश अध्याय अठारको तेस्रो स्वर्गदूतलाई चित्रण गर्दछ, र प्रकाश अध्याय अठारको तेस्रो स्वर्गदूत पहिलो र दोस्रो दुवै स्वर्गदूतहरूको संयोजन हो।

प्रकाश १८ को तेस्रो स्वर्गदूत दुईवटा स्वरहरूबाट बनेको छ। पहिलो स्वर ९/११ मा न्यु योर्कका भवनहरू ढलेका बेला पूरा भयो, र पद ४ को दोस्रो स्वर आइतबारको व्यवस्था हो। ९/११ देखि आइतबारको व्यवस्था सम्मको अवधिभित्र, प्रकाश १८ को तेस्रो स्वर्गदूतले पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतको एक संयुक्त रूपलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। यो तथ्य भएकाले, ती दुई स्वर्गदूतहरूको इतिहासलाई “पङ्क्ति माथि पङ्क्ति” प्रयोग गरेर प्रकाश १८ को तेस्रो स्वर्गदूतको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्नु भनेको पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतलाई पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतसँग समरेखित गर्नु हो।

पहिलो निराशामा दुई स्वर्गदूतहरू आइपुग्छन्, र दुवै स्वर्गदूतहरू भविष्यवाणीय रूपमा सम्बन्धित छन्, र दुवैसँग स्वर्गदूतको हातमा रहेको एक परीक्षणकारी सन्देश छ। त्यसपछि रेखामा प्रतिनिधित्व गरिएको मार्गचिह्न हबकूकका पट्टिकाहरू हुन्, जुन परमेश्वरको हातसँग प्रत्यक्ष रूपमा सम्बन्धित छ। पहिलो स्वर्गदूतको रेखामा, १८४३ को चार्ट सन् १८४२ को मे महिनामा तयार पारिन्छ, र दोस्रो स्वर्गदूतको रेखामा, कुनै चार्ट थिएन। दोस्रो स्वर्गदूतको आगमनमा चार्टको अन्त भइसकेको थियो। दोस्रो स्वर्गदूतको रेखामा हबकूकको पट्टिकाको मार्गचिह्न भनेको १८४३ को चार्टका सङ्ख्याहरूमा भएको एउटा गल्लीबाट परमेश्वरको हात हटाइनु हो।

उहाँको हातले पहिलो स्वर्गदूतको मार्गचिह्नमा भएको एउटा त्रुटिलाई ढाक्यो, र ठीक त्यही मार्गचिह्नमा, दोस्रो स्वर्गदूतको रेखामा, उहाँको हात हटाइयो। यसरी, पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतका समानान्तर रेखाहरूमा हबकूकका पाटीहरूको मार्गचिह्नले दुई चरणहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। पहिलो चरणमा उहाँको हातले एउटा त्रुटिलाई ढाक्छ, र हबकूकका पाटीहरूको मार्गचिह्नको अवधिको अन्त्यमा उहाँले आफ्नो हात हटाउनुहुन्छ। ढिलाइको समय दोस्रो स्वर्गदूतको आगमनसँगै आरम्भ भयो, र ढिलाइको समय उहाँको हात हटाइनासाथ क्रमशः अन्त्य हुन्छ। हबकूकका पाटीहरूको मार्गचिह्नले यस्तो समयावधिलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसको आरम्भमा ख्रीष्टको हातले चिह्न लगाएको हुन्छ र अन्त्यमा पनि उहाँकै हातले चिह्न लगाएको हुन्छ।

दुई हातहरू पहिलो निराशाको चिह्नमा देखाइएका छन्, र दुवैसँग एउटा परीक्षात्मक सन्देश छ, जुन ग्रहण गरी खानु नै पर्छ। त्यसपछि आधारभूत सत्यहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्ने भविष्यवाणीसम्बन्धी समयको एउटा अवधि आरम्भ हुन्छ, जुन परमेश्वरको हातले ढाकेर सुरु भई उहाँकै हातले उद्घाटन गरेर समाप्त हुन्छ। त्यसपछिको मार्गचिह्न एक्सेटर शिविर-सभा हो, जहाँ मध्यरातको पुकारले तिनीहरूलाई अलग्याउँछ र शुद्ध पार्दछ, जो ख्रीष्टको हात पछ्याउँदै परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गर्न चाहन्छन्।

जब ख्रीष्ट परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गर्नुभयो, उहाँले स्वर्गतर्फ आफ्नो हात उठाउनुभयो र कसम खानुभयो कि अब समय रहनेछैन। उहाँले भर्खरै “सात गर्जनहरू” मुद्राबन्द गर्नुभएको थियो, जसले तेस्रोको इतिहासमा पुनरावृत्त हुँदै पहिलो दुई स्वर्गदूतहरूको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्छ। उहाँले “सात गर्जनहरू” त्यसरी नै मुद्राबन्द गर्नुभयो, जसरी उहाँले दानियेलको बाह्रौँ अध्यायका भविष्यवाणीहरू मुद्राबन्द गर्नुभएको थियो। दानियेलको बाह्रौँ अध्यायमा, तीन प्रतीकात्मक समय-अवधिहरूमध्ये पहिलोमा, ख्रीष्टले दुवै हात स्वर्गतर्फ उठाउनुहुन्छ र घोषणा गर्नुहुन्छ कि जब परमेश्वरका जनहरूको तितरबितर पारिनु समाप्त हुन्छ, तब “आश्चर्य ठहरिएका मानिसहरू” हुनेहरू शुद्ध पारिनेछन् र भेटीको रूपमा उचालिनेछन्। हामीले अहिले विचार गरिरहेका पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको संरचनाले, प्रतीकात्मक रूपमा, प्रत्येक चरणमा परमेश्वरको हात प्रकट गर्दछ।

जब उहाँले सत्यलाई ढाक्नुहुन्छ, तब निराशा उत्पन्न हुन्छ, र जब उहाँले आफ्नो हात हटाउनुहुन्छ, तब ज्योति प्रकट हुन्छ, र त्यो ज्योति मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशको ज्योति हो। पहिलो निराशादेखि महान् निराशासम्म अल्फा र ओमेगाको हस्ताक्षर वहन गर्दछ र सत्यको संरचनाभित्र प्रस्तुत गरिएको छ। सुरुवातले अन्तलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र ती दुई निराशाहरूका बीचको मार्गचिह्नले हबकूकका पाटीहरूको मोहरबन्दी र मोहर-उद्घाटनको प्रभावलाई चित्रण गर्दछ, जो यर्मियाका प्राचीन मार्गहरूको मोहर-उद्घाटन हो, र त्यसले आइतबारको व्यवस्थाभन्दा अघि मन्दिर निर्माण गरिने आधारलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जब सम्पन्न मन्दिर सबै पर्वतहरूभन्दा माथि उठाइन्छ। सत्यको वचनभित्रको मध्य मार्गचिह्नले विद्रोहलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र गहुँ तथा सामाको अन्तिम विभाजनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको इतिहासमा मूर्ख कुँवारीहरूको विद्रोहलाई प्रकट गर्दछ।

हबकूकका पट्टियाहरूको मार्गचिह्नद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको विद्रोह प्रगतिशील रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, किनकि त्यो एउटै मात्र मार्गचिह्न होइन, बरु परमेश्वरको हातद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएझैं, स्पष्ट आरम्भ र अन्त भएको एक अवधि हो। पहिलो निराशामा परमेश्वरको हात दुईपटक देखिन्छ, किनकि त्यहाँ दुई स्वर्गदूतहरू छन् जसका दुवैका हातमा एउटा सन्देश छ। विद्रोहको अर्को मार्गचिह्नमा आरम्भ र अन्त्यको हात छ, त्यसैले त्यसका भविष्यवाणीसम्बन्धी विशेषताहरूभित्र पनि दुई हात छन्। अझ ठूलो निराशाको तेस्रो मार्गचिह्नले ख्रीष्टले आफ्नो हात

उठाई स्वर्गतर्फ शपथ खाएको कुरा पहिचान गराउँछ, ठीक त्यही खण्डमा जहाँ सात गर्जनाहरूलाई छाप लगाइयो, जसरी दानिएल अध्याय बाह्रमा थियो। ठीक त्यही बिन्दुमा जहाँ स्वर्गदूतले हामीले अहिले विचार गरिरहेका पहिलो दुई स्वर्गदूतहरूको भविष्यवाणीसम्बन्धी संरचनाको अन्त्यलाई चिह्नित गर्नुहुन्छ, उहाँले भविष्यवाणीको समयको प्रयोग समाप्त गर्नुहुन्छ, र दानिएलको पुस्तकको एउटा समानान्तर खण्डमा आफूलाई स्थापित गर्नुहुन्छ, जहाँ उहाँ आफ्नो एउटा हात होइन, तर आफ्ना दुवै हात उठाइरहनुभएको हुन्छ।

दानियल अध्याय बाह्रमा तीन भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधिहरू छन्, जो अन्तिम दिनहरूमा उन्मोचित गरिन्छन्, किनकि यही कुरा अन्तिम दिनहरूमा परमेश्वरका जनहरूलाई आइपर्छ। दानियलको अन्तिम चरम दर्शनमा उल्लेख गरिएको पहिलो कुरा यो थियो कि परमेश्वरका शेष जनहरूको प्रतिनिधित्व गर्ने दानियलले त्यस कुराको पनि र दर्शनको पनि समझ पाएका थिए। दानियलद्वारा अभिलेखित अन्तिम कुरा भनेको यही हो कि ज्ञानको वृद्धिलाई यहुदाको कुलका सिंहले समझ भएका भनी चिनिने परमेश्वरका जनहरूका बीच अन्तिम जागृति र सुधार उत्पन्न गर्न कसरी प्रयोग गर्नुभयो। उहाँले आफ्ना जनहरूको छाप लगाउने कार्य प्रकाशको “सात गर्जनहरू”लाई उन्मोचित गरेर, दानियल अध्याय बाह्रका “तीन अवधिहरू”को उन्मोचनसँग सम्बन्धित रूपमा, सम्पन्न गर्नुहुन्छ।

जब येशूले यो पहिचान गर्नुहुन्छ कि परमेश्वरका जनहरूको शक्ति तितरबितर पार्ने साढे तीन भविष्यवाणी दिनहरूको अन्त्यमा सबै “अद्भुत कार्यहरू” समाप्त हुनेछन्—उहाँले जुलाई 2023 लाई संकेत गर्नुहुन्छ, जब प्रकाश 11 का गल्लीहरूमा भएको साढे तीन दिनको मृत्यु समाप्त भयो। अब ती अद्भुत कार्यहरू आइतबारको व्यवस्थाभन्दा अगावै समाप्त हुनेथिए। उहाँले जुलाई 2023 लाई एक होइन, तर दुवै हात उठाएर चिह्नित गर्नुभयो। यसो गर्दै उहाँले ढिलाइको समयको अन्त्य चिह्नित गर्नुभयो, जसरी मिलरवादी इतिहासमा उहाँले भूलबाट आफ्नो हात हटाउनुभएको थियो। पहिलो निराशा जुलाई 18, 2020 मा आयो, जसको प्रतिरूप मिलरवादीहरूको पहिलो निराशामा देखिन्छ, र ढिलाइको समय आरम्भ भयो तथा जुलाई 2023 मा उहाँले आफ्नो अवशिष्ट जनलाई भेला पार्न दोस्रोपटक आफ्नो हात फैलाउनुभएसम्म जारी रह्यो।

पहिलो निराशा परमेश्वरको हातले एउटा भूल ढाकिदिनुभएको कुराद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जुन मिलेराइटहरूका सन्दर्भमा अक्टोबर २२, १८४४ को सट्टा सन् १८४३ लाई पहिचान गर्नु थियो। त्यो निराशा अध्याय बाह्रको बाह्रौँ पदमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। पहिलो निराशा उहाँको हातले त्यो भूल ढाकिदिनुभएको कुराद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र पहिलो निराशामा पुगेका मिलेराइटहरूद्वारा त्यसको प्रतिरूप देखाइएको थियो। बाह्रौँ पदमा रहेको शब्द “आउँछ” हो। धन्य हो त्यो, जो पर्खिरहन्छ, र जो १३३५ सम्म “आउँछ”; धन्य हो त्यो, जो अप्रिल १९, १८४४ को निराशासम्म “आउँछ”। “आउँछ” भनेर अनुवाद गरिएको शब्दको अर्थ “छुनु” हो। मिलेराइटहरूले आफ्नो पहिलो निराशा त्यतिबेला अनुभव गरे, जब सन् १८४३ ले सन् १८४४ लाई छोयो। दानियेल बाह्रको बाह्रौँ पदले अप्रिल १९, १८४४ को पहिलो निराशा र जुलाई १८, २०२० को पहिलो निराशा—यी दुवैलाई चिन्हित गर्दछ, तर अझ प्रत्यक्ष रूपमा जुलाई १८, २०२० को पहिलो निराशालाई।

अन्तकालमा, जब ज्ञान वृद्धि हुन्छ र गहुँ तथा जङ्गली घाँसको अन्तिम पृथक्करण सम्पन्न हुन्छ, तब खोलिएका तीन अवधिहरूमध्ये पहिलो भविष्यसूचक अवधि र अन्तिम भविष्यसूचक अवधि—यसरी एक लाख चवालीस हजारलाई छाप लगाउने भविष्यसूचक ज्योतिको अनमोचनको पहिचान गराउँदै—एउटै भविष्यसूचक अवधि हुन्।

सातौँ पदको पहिलो अवधि, प्रकाशितवाक्य अध्याय ११ का साढे तीन दिनहरूको छरपस्ट पारिने कार्यको समाप्ति हो, जुन जुलाई २०२३ मा भएको थियो; र बाह्रौँ पदको अवधि, त्यही छरपस्ट पारिने कार्यको आरम्भ हो, जुन जुलाई १८, २०२० मा भएको थियो। अल्फा र ओमेगाले दानियल अध्याय १२ मा सात गर्जनहरूको इतिहासलाई त्यस इतिहासको रूपमा चिह्नित गर्नुभएको थियो, जुन जुलाई १८, २०२० को निराशाबाट आरम्भ हुन्छ र साङ्केतिक साढे तीन दिनपछि जुलाई २०२३ मा समाप्त हुन्छ। त्यत्तिकै महत्त्वपूर्ण कुरा यो हो कि जब अल्फा र ओमेगाले अन्तिम ढिलाइको समयको आरम्भ र अन्त्यलाई चिह्नित गर्नुभयो, उहाँले एक होइन, तर आफ्ना दुवै हात स्वर्गतिर उठाउनुभयो र सधैं-सर्वदा जीवित रहनुहुनेको नाउँमा शपथ खानुभयो।

परमेश्वरका करारका जनहरूको कथाको उत्कर्ष जहाँबाट आरम्भ भएको थियो, ठीक त्यहीँ, जब ख्रीष्टले पहिले अब्रामलाई एउटा प्रतिज्ञासहित बोलाउनुभयो, अनि त्यसपछि शपथद्वारा त्यस प्रतिज्ञालाई पुष्टि गर्नुभयो, त्यही स्थानमा मानिसका पुत्र हुनुहुने परमेश्वरका पुत्रले पितासित शपथ बाँधिरहनुभएको छ। आफ्ना जुत्ता फुकाल, किनकि तिमी पवित्र भूमिमा छौ!

तीन अगमवाणीसम्बन्धी अवधिहरूमध्ये रहेको मध्य अक्षर पद एघारका १२९० वर्षहरूमा प्रतिनिधित्व गरिएको अब्राम र पावलको करारसम्बन्धी समय-अगमवाणीका ४३० वर्षहरूको ओमेगा-परिपूर्ति भन्दा कम केही पनि होइन। मिलेरवादी बुझाइअनुसार ग्रहण गरिएको उक्त पदले पहिला पोपतन्त्रको तयारीका लागि तीस वर्षको अवधि, त्यसपछि आउने पोपतन्त्रको १२६० वर्षको सतावटलाई पहिचान गर्‍यो। अब्रामका ४३० वर्षहरूले एक विशिष्ट राष्ट्रमा दासत्व र छुटकाराको प्रतिनिधित्व गर्दछन्, जससँग सम्बन्धित पहिलो तीस वर्षहरूले प्रभु अब्रामसँग करारमा प्रवेश गर्नुभएको अवस्थालाई जनाउँछन्। याजकहरूका लागि तीस वर्षको तयारी १९८९ मा, अर्थात् अन्तको समयमा, आरम्भ भयो, र ती तीस वर्षहरू आइतबारको व्यवस्थामा अन्त हुन्छन्, जब उक्त पदले उजाड पार्ने घृणित वस्तु स्थापना गरिनेछ भनी संकेत गर्दछ, र त्यसपछि यसले परमेश्वरका जनहरूलाई १२६० प्रतीकात्मक वर्षसम्म सताउनेछ, जुन प्रकाश १३ मा यूहन्नाका ४२ प्रतीकात्मक महिनाहरूसँग मेल खान्छ।

एक लाख चवालीस हजारको सुधारात्मक आन्दोलन १९८९ मा आरम्भ भयो, जब प्रभुले आइतबारको व्यवस्थाबाट सुरु हुने मध्यरातको सङ्कटको समयमा सेवा गर्न एउटा याजकवर्गलाई तयार पार्ने आफ्नो काम सुरु गर्नुभयो। अल्फा र ओमेगा हिद्देकेलको जलमाथि उभिनुभयो र आफ्ना दुवै हात स्वर्गतर्फ उठाउनुभयो, र यो शपथ खानुभयो कि जब १८ जुलाई २०२० देखि जुलाई २०२३ सम्मको तितरबितरता पूरा हुनेछ, तब ख्रीष्टले आफ्नो दिव्यत्वलाई मानवतासँग एकीकृत गर्ने कार्यसँग सम्बन्धित अद्भुत घटनाहरू समाप्त हुनेछन्।

यो अध्याय दसकै त्यही घोषणा हो, सात गर्जनहरूको क्रमसँग सम्बन्धित, किनकि उहाँले त्यहाँ केवल समयको भविष्यवाणीसम्बन्धी प्रयोगको अन्त्य मात्र गर्नुभएन, तर सातौँ तुरहीको ध्वनिको दिनहरूमा परमेश्वरको रहस्य समाप्त गरिनेछ भन्ने कुरा पनि उहाँले चिनाउनुभयो। दानिएल बाह्रको समानान्तर खण्डले यो चिनाउँछ कि जब २०२३ को जुलाईमा तितरबितर पारिने कार्य समाप्त भयो, तब परमेश्वरका जनहरूको छाप लगाउने कार्यको समापन पनि पूरा भयो, जसको प्रतीकात्मक प्रस्तुति सातौँ तुरहीको ध्वनिद्वारा गरिएको छ, जुन दुवै समानान्तर खण्डहरूमा ख्रीष्टले आफ्नो हात उठाई शपथ खानुभएको घटनासँग मेल खान्छ।

दानियेल बाह्रको त्रिविध सन्देशको पहिलो भविष्यसूचक अवधि र अन्तिम भविष्यसूचक अवधिले अल्फा र ओमेगाको छाप धारण गर्छ। पद सातको पहिलो अवधिले त्यही अवधिको अन्त्यलाई पहिचान गर्दछ, जसको आरम्भ पद बाह्रले चिह्नित गर्दछ। पद सात र बाह्रको बीचमा, सन् १९८९ मा आरम्भ हुने अन्त्यको समयको इतिहासदेखि अनुग्रहको ढोका बन्द हुने समयसम्मको इतिहास प्रस्तुत गरिएको छ। पद सातको अल्फा अवधि र पद बाह्रको ओमेगा इतिहासको बीचमा, आइतबारको व्यवस्थादेखि माइकल उठिन्जेलसम्म मानवजातिको अन्तिम विद्रोह प्रस्तुत गरिएको छ, र यो त्यही अध्यायमै प्रस्तुत गरिएको छ जहाँ माइकल उठ्छ।

मध्य अवधिको विद्रोह मुख्यतया विद्रोहको बाह्य इतिहास हो, तर पहिलो तीस वर्ष भने त्यसपछिको १२६० अवधिमा प्रतिनिधित्व गरिएका बाह्य शक्तिहरूसँग प्रत्यक्ष सामना गर्ने पुजारीहरूको तयारीको आन्तरिक इतिहास हो।

मध्यकालले हिब्रू वर्णमालाको तेह्रौँ अक्षरको विद्रोहलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र यसले आन्तरिक पक्षसँग संयोजन गर्दछ, किनकि यसले अनुग्रहको समय अझै बाँकी रहँदा पृथ्वी ग्रहमा भएको महान् विवादको अन्तिम युद्धलाई चित्रण गर्दछ। यसको बाह्य र आन्तरिकको संयोजन दानिएलको अन्तिम दर्शनको सन्देश पनि हो, जुन हिद्देकेल नदीद्वारा तथा अल्फा र ओमेगाको हस्ताक्षर पनि वहन गर्ने, र सत्यको संरचनामाथि निर्मित ती तीन अध्यायहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। पहिलो र अन्तिम अध्यायले परमेश्वरका जनहरूको छाप लगाउने कार्यलाई सम्बोधन गर्छन्, जो सदासर्वदा चम्किरहने ताराहरूका रूपमा चित्रित गरिएका छन्। विद्रोहको मध्य अध्यायले उही इतिहासलाई चिन्हित गर्दछ, जुन एघारौँ पदमा १२९० वर्षहरूसँग प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र जुन त्यही संरचनाकै मध्य पद हो।

जब ख्रीष्टले भविष्यवाणीको संरचनाभित्र आफ्नो हात प्रयोग गर्नुहुन्छ, त्यसले धेरै सत्यहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छ, तर यसले उहाँले आफ्ना जनतालाई डोन्ट्याइरहनुभएको मार्गलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्छ। येशू ख्रीष्टको प्रकाश २०२३ को जुलाईमा खोलिन थाल्यो। त्यो उद्घाटनमा सात गर्जनहरूको उद्घाटन तथा दानिएलको सन्देशको उद्घाटन समावेश छ, जसरी त्यो बाह्रौं अध्यायभित्र प्रतिनिधित्व गरिएको छ। यो उद्घाटन पद चालीसको लुकेको इतिहासभित्र हुन्छ, जुन १९८९ मा सुरु भयो र आइतबारको व्यवस्थामा समाप्त हुन्छ। त्यस इतिहासमा परमेश्वरका जनहरूलाई छाप लगाइनेछ, र तिनीहरूलाई पवित्र आत्माको उण्डेलाइद्वारा छाप लगाइनेछ। पवित्र आत्माको अन्तिम उण्डेलाइलाई प्रकाशको आठौं अध्यायमा पहिचान गरिएको छ, जहाँ त्यसलाई सातौं, र त्यसकारण अन्तिम, छापको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। यहूदाको कुलको सिंहले सातवटा छापले मोहर लगाइएको पुस्तक खोल्न पाँचौं अध्यायमा विजय प्राप्त गर्नुभयो।

छैटौं मोहोरले छैटौं अध्यायको अन्त्यमा यो प्रश्न उठायो कि पापका लागि मध्यस्थता अब रहने छैन भन्ने अवधिमा को अभिन सक्षम हुनेछ।

किनभने उहाँको क्रोधको महान् दिन आइपुगेको छ; र को स्थिर रहन सक्नेछ? प्रकाश ६:१७।

अर्को अध्याय, अथवा भन्नुपर्दा अर्को पदले, आइतबारको व्यवस्था-संकटका समयमा परमेश्वरको राज्यमा सङ्ग्रह गरिएका एक लाख चवालीस हजार र महान् भीडको छाप लगाइने कार्यलाई प्रस्तुत गर्दछ। एक लाख चवालीस हजार छैटौं छापको प्रश्नको उत्तर हुन्। तिनीहरू अध्याय सातमा प्रस्तुत गरिएपछि, अध्याय आठले सातौं र अन्तिम छाप हटाइने कुरा पहिचान गर्दछ।

र जब उहाँले सातौं मुहर खोल्नुभयो, तब करिब आधा घण्टासम्म स्वर्गमा मौनता भयो। अनि मैले परमेश्वरको सामु उभिएका ती सात स्वर्गदूतहरूलाई देखें; र तिनीहरूलाई सातवटा तुरहीहरू दिइए। अनि अर्को एक स्वर्गदूत आएर वेदीको नजिक उभिए, जसको हातमा सुनको धूपदान थियो; र उहाँलाई धेरै धूप दिइयो, ताकि उहाँले त्यो सबै पवित्र जनहरूको प्रार्थनाहरूसित सिंहासनको सामु रहेको सुनको वेदीमाथि चढाऊन्। अनि धूपको धुवाँ, जो पवित्र जनहरूको प्रार्थनाहरूसित थियो, स्वर्गदूतको हातबाट परमेश्वरको सामु उक्लेर गयो।

तब स्वर्गदूतले धूपदान लिए, र वेदीको आगोले त्यसलाई भरिदिए, र त्यसलाई पृथ्वीमा फालिदिए; अनि आवाजहरू, गर्जनहरू, बिजुलीहरू, र एउटा भूकम्प भए। प्रकाश ८:१-५।

यशैया अध्याय छ मा “अँगारो” को रूपमा चित्रित गरिएको “आगो,” जसलाई सिस्टर ह्याइटले शुद्धीकरणको प्रतीकको रूपमा चिन्हित गर्नुहुन्छ, वेदीबाट लिइन्छ र पृथ्वीमा फालिन्छ। पेन्टिकोस्टमा स्वर्गबाट आएको “आगो” लाई “आगो” का जिब्राहरूको रूपमा चित्रित गरिएको थियो। “आगो” नै त्यो कुरा हो, जसलाई करारका सन्देशवाहकले लेवीका सन्तानहरूलाई शुद्ध पार्न प्रयोग गर्नुहुन्छ।

“‘जसको नाइलो उहाँको हातमा छ, र उहाँले आफ्नो खलिहानलाई पूर्ण रूपमा सफा गर्नुहुनेछ, अनि आफ्नो गहुँलाई भण्डारमा जम्मा गर्नुहुनेछ।’ मत्ती ३:१२। यो शुद्धीकरण हुने समयहरूमध्येको एक थियो। सत्यका वचनहरूद्वारा भुसलाई गहुँबाट छुट्याइँदै थियो। हप्की स्वीकार गर्न अत्यन्त व्यर्थ र आत्मधर्मी भएकाले, नम्रताको जीवन स्वीकार गर्न संसारप्रेममा अत्यन्त आसक्त भएकाले, धेरै जना येशूबाट फर्किए। अझै पनि धेरैले यही काम गरिरहेका छन्। आज पनि आत्माहरूको परीक्षा त्यसरी नै भइरहेको छ जसरी कफर्नहूमको सभाघरमा ती चेलाहरूको भएको थियो। जब सत्यलाई हृदयसम्म पुऱ्याइन्छ, तब उनीहरूले देख्छन् कि तिनीहरूको जीवन परमेश्वरको इच्छाअनुसार छैन। तिनीहरूले आफ्नै भित्र पूर्ण परिवर्तनको आवश्यकता देख्छन्; तर आत्मत्यागको काम उठाउन तिनीहरू इच्छुक हुँदैनन्। त्यसैले तिनीहरूका पाप प्रकट गरिँदा तिनीहरू क्रोधित हुन्छन्। ती चेलाहरूले ‘यो कठोर वचन हो; यसलाई कसले सुन्न सक्छ?’ भन्दै गनगनाउँदै येशूलाई छोडेझैं, तिनीहरू पनि ठेस खाई टाढा जान्छन्।” द डिजायर अफ एजेज, ३९२।

एलियाहको भेटीमाथि झरेको वस्तु आगो नै थियो, जसरी गिदोनले स्वर्गदूतलाई चढाएको भेटीमाथि पनि झरेको थियो। शुद्धीकरणको “आगो” परमेश्वरको वचन हो, किनकि पवित्र बनाइनु भनेको उहाँको वचनद्वारा पवित्रीकृत बनाइनु हो। सातौँ मोहोर खोलिँदा पृथ्वीमा खसालिने “आगो” ले पछिल्ला दिनहरूमा खोलिएको भविष्यसूचक सन्देशको सामर्थ्यप्रदानलाई जनाउँछ—सातौँ तुरही बज्ने समयमा, सात वटा गर्जनहरूले प्रतिनिधित्व गरेका घटनाहरूको अन्तिम र सिद्ध परिपूर्तिको क्रममा, र दानिएल बाह्रका ती तीन भविष्यसूचक अवधिहरूद्वारा पुष्टि गरिएको, जो पछिल्ला दिनहरूसम्म मोहरबन्द गरिएका थिए।

मानव जातिको परीक्षाको समय समाप्त हुनुभन्दा ठीक पहिले खोलिने येशू ख्रीष्टको प्रकाशले—सात गर्जनहरूको मोहर खोलिनु, सातौँ मोहर हटाइनु, दानिएल बाह्रको मोहर खोलिनु, तथा दानिएल एघारको चालीसौँ पदको लुकेको इतिहास प्रकट हुनुलाई समेट्दछ; ठीक त्यही इतिहास, जहाँ स्वर्गदूतले सनको वस्त्र पहिरिनुभएको पुरुषलाई यी अद्भुत कुराहरूको अन्त के हुनेछ भनी सोधेका थिए।

सूक्ष्म सनको वस्त्र लगाएका पुरुषले जवाफ दिए र भने—जब तिमीहरू सन् २०२३ को जुलाई महिनाको ढिलाइको समयको निष्कर्षमा पुग्छौ, तब तिमीहरू एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने इतिहासमा पुगेका हुन्छौ।

उहाँले यसो पनि भन्नुभयो—प्रकाशको पुस्तकको एघारौँ अध्यायका साढे तीन प्रतीकात्मक दिनहरूको अन्तमा, दानियेलको पुस्तकबाट आएको एक भविष्यसूचक सन्देश खोलिनेछ, जसलाई १७९८ मा भएको अन्तको समयद्वारा प्रतिरूपित गरिएको छ। त्यसपछि खोलिने सत्य, अर्थात् साढे तीन प्रतीकात्मक दिनहरूको अन्तमा प्रकट हुने सत्य, दानियेलको पुस्तककै ती नौ पदहरूभित्र अवस्थित हुनेछ, जसले दानियेलको पुस्तकको मोहरबन्द र मोहर खोलिने कार्यलाई पहिचान र परिभाषित गर्दछ।

हामी यी विषयहरूलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“जब ख्रीष्ट यस पृथ्वीमा आउनुभयो, तब पुस्तादेखि पुस्तासम्म हस्तान्तरित हुँदै आएका परम्पराहरू र धर्मशास्त्रको मानवीय व्याख्याले मानिसहरूबाट येशूमा भएको सत्यलाई लुकाइदियो। सत्य परम्पराको विशाल थुप्रोमुनि गाडिएको थियो। पवित्र ग्रन्थहरूको आत्मिक अभिप्राय हराएको थियो; किनकि मानिसहरूले आफ्नै अविश्वासमा स्वर्गीय धनको ढोका बन्द गरेका थिए। अन्धकारले पृथ्वीलाई ढाकेको थियो, र घोर अन्धकारले मानिसहरूलाई। सत्यले स्वर्गबाट पृथ्वीतर्फ हेर्‍यो; तर कहीं पनि दैवी छाप प्रकट भएको थिएन। मृत्युको कफनझैँ एउटा अन्धकारले पृथ्वीभरि फैलिएको थियो।”

“तर यहूदाको कुलको सिंह विजयी हुनुभयो। उहाँले त्यो मोहोर खोल्नुभयो जसले दिव्य शिक्षाको पुस्तकलाई बन्द गरेको थियो। संसारलाई शुद्ध, अविकल सत्यतर्फ दृष्टि गर्न अनुमति दिइयो। अन्धकार हटाउन र त्रुटिको प्रतिकार गर्न सत्य स्वयं अवतरित भयो। स्वर्गबाट एक जना शिक्षक पठाइयो, त्यस ज्योतिसहित जो संसारमा आउने हरेक मानिसलाई ज्योतिर्मय तुल्याउनुपर्ने थियो। त्यहाँ त्यस्ता पुरुषहरू र स्त्रीहरू थिए जो ज्ञानको खोजीमा आतुरतापूर्वक लागिरहेका थिए, भविष्यवाणीको निश्चित वचनलाई खोजिरहेका थिए, र जब त्यो आयो, त्यो अँध्यारो ठाउँमा चम्किरहेको ज्योति जस्तै थियो।” Spalding Magan, 58.

“शास्त्रीहरू र फरिसीहरूले धर्मशास्त्रहरूको व्याख्या गर्ने दाबी गर्थे, तर तिनीहरूले तिनको व्याख्या आफ्नै विचारहरू र परम्पराअनुसार गर्थे। तिनीहरूका चलनहरू र सिद्धान्तहरू झन्झन्कठोर बन्दै गए। यसको आत्मिक अर्थमा, पवित्र वचन जनताका लागि छाप लगाइएको पुस्तकजस्तै भयो, जो तिनीहरूको समझबाट बन्द थियो।” Signs of the Times, May 17, 1905.